

Sygn. akt I CSK 167/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Chłodni G. Spółki z o.o. w G.
przeciwko Bankowi [...] w W. S.A. w W.
o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 czerwca 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej pozwanego, obszernego uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 6 - 22) doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna spośród przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wskazanych przez pozwanego.

Nie jest istotnym zagadnieniem prawnym pytanie o elementy przedmiotowo istotne umów nienazwanych, a w szczególności pytanie o możliwość uznania za taki element warunku rozwiązującego, które obszernie wyartykułowano na s. 2 oraz na s. 6-12 skargi.

Również nie można uznać za istotne zagadnienie prawne oczekiwania na uzyskanie odpowiedzi na pytanie, czy w procesie wykładni oświadczenia woli należy brać pod uwagę okoliczności faktyczne dotyczące spółki (s. 2 i 13 - 17 skargi), pomijając już nawet nieprecyzyjność samego określenia „okoliczności faktycznych dotyczących spółki”.

Także ostatniego z przedstawionego na s. 2 i 17-20 skargi zagadnienia nie można zakwalifikować jako istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ pytanie strony skarżącej sprowadza się w istocie do tego, czy przekroczeniem udzielonego pełnomocnictwa czy też kwestią wewnętrzną relacji, jest zawarcie przez pełnomocnika wskazanej transakcji, a więc dokonanie czynności prawnej. Tymczasem zawarcia transakcji dokonuje mocodawca, w imieniu którego i ze

skutkiem prawnym dla niego może działać pełnomocnik. Innymi słowy czynności prawnej dokonuje mocodawca, w którego imieniu może działać pełnomocnik, bo do tego sprowadza się dokonywanie czynności prawnej przez przedstawiciela. Oczekiwanie na uzyskanie odpowiedzi w przedmiocie określenia skutków wywołanych zachowaniem pełnomocnika w konkretnych okolicznościach faktycznych nie można jednak zakwalifikować jako istotnego zagadnienia prawnego.

Ponieważ skarżący twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona (s. 2 i 20-22 skargi) powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanego nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia (s. 20-22) jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutu rażącego naruszenia art. 409 k.c., a tym bardziej „oczywistości” zarzuconego uchybienia, mającego prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takim zarzucie - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z art. 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490).